

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. J. G., P., B.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **F., spol. s r. o., K., B.**, IČO: X. proti žalovanému: **V., M., B.**, IČO: X., zast. JUDr. M. H., advokátom, **K., B.**, **o neúčinnosť právneho úkonu**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.1.2006, č. k. 76 Cb 183/99-378, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.1.2006, č. k. 76 Cb 183/99-378 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zo dňa 16.1.2006 určil, že právne úkony V., a. s., pobočka T. a F., spol. s r. o., spočívajúce v uzatvorení záložných zmlúv č. 5001 zo dňa 12.1.1994, č. 45003/A zo dňa 12.1.1994 a č. 45003/B zo dňa 3.6.1994, sú právne neúčinné. Zároveň žalovaného zaviazal na vrátenie sumy 97 265 174,88 Sk (3 228 612,32 Eur) do konkurznej podstaty úpadcu a na náhradu žalobcových trov konania vo výške 1 000 Sk (33,19 Eur), a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd v odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal určenia neúčinnosti právnych úkonov, pretože úpadca pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu záložnými zmluvami založil celý svoj majetok v prospech žalovaného. Žalovaný v rozhodnom čase vedel o úpadcovej neschopnosti splácať záväzky, pretože v roku 1993 poskytol úvery na úhradu

úpadcom nesplateného úveru z roku 1992. Súd mal z listinných dôkazov a výpovede svedka, štatutárneho zástupcu úpadcu Ing. K., za preukázané ukrátenie ostatných veriteľov uzatvorením odporovaných záložných zmlúv, nakoľko v dobe založenia vecí mal úpadca ďalších veriteľov, avšak majetok založil iba v prospech žalovaného. Súčasne pri uzatváraní záložných zmlúv musel mať žalovaný vedomosť o úpadcovom úpadku, ako i o jeho úmysle ukrátiť veriteľov. Žalovaný krátko po uzavretí záložných zmlúv založený majetok predal, čím došlo k ukráteniu podstaty o 97 265 174,88 Sk(3 228 612,32 Eur).

O odvolaní žalovaného rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 18.10.2006, č. k. 2 Obo 72/2006-419 tak, že napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

Odvolačný súd v odôvodnení uviedol, že predmetom odporovateľnosti právnych úkonov úpadcu je zmluva o zabezpečení pohľadávky, skladajúca sa z troch zmlúv o zriadení záložného práva. V rámci odvolacieho konania súd najprv zistil splnenie lehoty na podanie odporovacej žaloby, nakoľko odporovateľné právne úkony boli urobené dňa 12.1.1994 a 3.6.1994 a na majetok úpadcu bol vyhlásený konkurz dňa 2.5.1995. Následne súd skúmal, či bola splnená podmienka, týkajúca sa urobena dlžníkových právnych úkonov v úmysle ukrátiť svojich veriteľov. Podľa názoru súdu, uzavretie zmluvy o zriadení záložného práva nemá právnu silu ukrátiť veriteľov, pretože zmluvou sa nezískava majetkový prospech, ale sa zabezpečuje lepšie postavenie pri realizácii záložnej zmluvy. Až ďalším právnym úkonom, ktorým by sa zmluva zrealizovala, by mohlo dôjsť k ukráteniu veriteľov. Preto z uzavretia úverovej zmluvy, ktorej účelom je splatenie dlhov veriteľom, nemožno vyvodiť záver, že úpadca má úmysel ukrátiť veriteľov, ale skôr ich uspokojiť. Súd tiež nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, že svedecká výpoveď štatutárneho zástupcu úpadcu preukázala úmysel úpadcu ukrátiť veriteľov, ako i vedomosť žalovaného o takomto úmysle, nakoľko v prípade zhoršenia hospodárskeho stavu dlžníka je prirodzené požiadať banku o poskytnutie finančnej pomoci, pričom získanie informácií o zlom hospodárskom stave klienta zo strany banky nemožno automaticky chápať ako vedomosť banky o úmysle úpadcu ukrátiť ostatných veriteľov. Vzhľadom na odlišnú situáciu v poskytovaní úverov, aká je v súčasnosti, je posúdenie časového odstupu medzi zmluvou o úvere a zmluvou o zriadení záložného práva na splnenie podmienok odporovateľnosti irelevantné. Nakoľko odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky odporovateľnosti právnych úkonov, návrh zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovaný

si náhradu trov konania, vzhľadom na úpravu náhrady trov v konkurznom konaní, priznať nežiadal.

O dovolaní žalobcu rozhodol Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 30.11.2009, č. k. 1 Obdo V 14/2007-452 tak, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu z dôvodov upravených v ust. § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dovolací súd bol vo svojom uznesení toho názoru, že uzavretie záložných zmlúv mohlo byť odporovateľným právnym úkonom, nakoľko záložné zmluvy sa uzatvárali v čase, keď bolo zrejmé, že na úpadcu bude vyhlásený konkurz, pričom úpadcovou povinnosťou bolo dbať na záujmy všetkých svojich veriteľov, t. j. na umožnenie pomerného uspokojenia. V prípade že takýmto postupom zanikla niektorému veriteľovi možnosť uspokojenia a úmyslom úpadcu bolo takéto ukrátenie spôsobiť, o čom žalovaný pri zriaďovaní záložného práva vedel, zmluvy by boli odporovateľné.

Dovolací súd dospel k záveru, že na konštatovanie nesplnenia podmienok odporovateľnosti nemal odvolací súd dostatočný podklad, nakoľko nevykonal dokazovanie v zmysle ust. § 213 ods. 3 O. s. p.

Dovolací súd taktiež nesúhlasil so zdôvodnením odvolacieho súdu ohľadne nepreukázania úmyslu úpadcu ukrátiť ostatných veriteľov a vedomosti žalovaného o tomto úmysle na základe svedeckej výpovede o informovanosti žalovaného o zhoršujúcom sa hospodárskom stave. Podľa dovolacieho súdu mohla byť výpoveď svedka, týkajúca sa zhoršeného hospodárskeho stavu v čase medzi uzatvorením úverových zmlúv a záložných zmlúv pre posúdenie odporovateľnosti právnych úkonov dôležitá, ak by sa preukázalo, že v tomto období bol dlžník v úpadku a konal len s prihliadnutím na záujmy jedného veriteľa, žalovaného a žalovaný o tom vedel. K rozhodnutiu dovolacieho súdu bolo v zmysle ust. § 243 b ods. 5 O. s. p. pripojené odlišné stanovisko sudcu JUDr. Petra Dukesa, ktorý sa nestotožnil s názorom uvedeným v uznesení. Uvedený sudca je toho názoru, že zriadenie záložného práva, ktoré určitým spôsobom znevýhodňuje ďalších veriteľov, po dlhšej dobe od uzavretia úverovej zmluvy nie je možné automaticky považovať za úmyselné konanie ukrátiť veriteľov. Dané záložné zmluvy úpadca so žalovaným uzatvoril za účelom zabezpečenia poskytnutých úverov, pričom v žiadosti o úver úpadca navrhol zriadiť záložné právo. V dobe uzavretia úverových zmlúv bol ten istý majetok úpadcu zaťažený predchádzajúcimi záložnými zmluvami poskytujúcimi zábezpeku prv poskytnutým úverom.

Sudca mal zároveň za to, že požiadanie o úver neznamená, že klient je v úpadku. Súčasne obsah spisu poukazuje na skutočnosť, že úpadca svoj majetok, ktorý je založený záložnými zmluvami, získal hlavne zo žalovaným poskytnutých úverov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací /§ 10 ods. 2 O. s. p./ opätovne prejednal napadnutý rozsudok podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a § 243d ods. 1 O. s. p., preskúmal podľa ust. § 214 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa ust. § 15 ods. 1 ZKV v znení platnom ku dňu začatia konania, veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony, pokiaľ ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

Podľa ust. § 15 ods. 2 cit. zák., odporovať možno právnym úkonom, ktoré dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojich veriteľov, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy a právnym úkonom, ktorými boli veritelia dlžníka ukrátení a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi, alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb; to však neplatí, ak druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa nemohla pri náležitej starostlivosti poznať.

Podľa ust. § 15 ods. 3 cit. zák., právo odporovať právnym úkonom sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

Podľa ust. § 15 ods. 5 cit. zák., právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je voči nemu účinný potiaľ, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a ak to nie je dobre možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

Podľa ust. § 16 ods. 1 cit. zák., právo odporovať právnym úkonom je oprávnený uplatniť veriteľ alebo správca.

V zmysle citovaného ust. § 15 ZKV v znení novely č. 646/2004 Z. z. možno odporovať všetkým právnym úkonom, ktoré dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojich veriteľov, ak bol úmysel známy druhej strane. Odporovateľným právnym úkonom

môže byť akýkoľvek úkon, ktorým sa zhoršuje veriteľova vyhládka na uspokojenie jeho pohľadávky. Ustanovenie § 15 ods. 2 ZKV vymedzuje podmienky odporovateľnosti. Všeobecne sa vyžaduje, aby išlo o úkony urobené dlžníkom „v posledných troch rokoch“. Ďalej zákon rozlišuje dve skupiny prípadov:

a/ Právne úkony uskutočnené priamo s úmyslom ukrátiť veriteľa, pričom takýto úmysel musí byť druhej strane známy. Druhou stranou môže byť ktokoľvek, kto mal z právneho úkonu prospech.

b/ Právne úkony, ktoré fakticky ukrátili veriteľa, pričom nie je treba dokazovať dlžníkov úmysel, ak druhá strana nepreukáže, že nemohla pri náležitej starostlivosti úmysel poznať.

Súd prvého stupňa určil odporovateľné právne úkony za neúčinné z dôvodu splnenia podmienok odporovateľnosti, keďže záložné zmluvy úpadca uzatvoril v posledných troch rokoch pred vyhlásením konkurzu s úmyslom ukrátiť veriteľov, pričom žalovaný mal o danom úmysle vedomosť. K danému záveru súd dospel na základe svedeckej výpovede štatutárneho zástupcu úpadcu, ktorá preukazuje, že úpadca vedel o ďalších veriteľoch a napriek tomu zriadil záložné právo na celý majetok v prospech žalovaného. Súd mal tiež za to, že žalovaný mal vedomosť o úmyselnom konaní úpadcu, pretože vedel o úpadku úpadcu, o množstve veriteľov, ako i o skutočnosti, že bol založený celý majetok úpadcu. Zároveň mal žalovaný z takéhoto konania prospech.

Odvolačí súd je názoru, že výsledok prvostupňovým súdom uskutočneného dokazovania je v rozpore s jeho právnym názorom, vyjadreným v rozsudku zo dňa 16.1.2006, č. k. 76 Cb 183/99-378.

Žalovaný poskytol úpadcovi v roku 1992 úver, úverová zmluva č. 614 K 92, za účelom nadobudnutia nehnuteľného majetku nachádzajúceho sa v kat. území Z.. Úver bol na základe záložnej zmluvy č. 198 K 93/ 614 K 92 zo dňa 30.7.1993 zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam, nachádzajúcim sa na LV č. X, kat. územie Z. a LV č. X, kat. územie N. /pavilón predaja áut/.

Dňa 5.2.1993 sa úpadca obrátil na žalovaného so žiadosťou o revolvingový úver na kúpu osobných a úžitkových automobilov F. vo výške 26 250 000 Sk (871 340,37 Eur). Úverovou zmluvou č. 007 K 93 bol úpadcovi poskytnutý uvedený úver, pričom zmluvné

strany určili za predmet zálohu autá zn. F., ktoré špecifikovali v záložnej zmluve č. 007 K 93/A. Dodatkami č. 1, 2 a 3 zmluvné strany upravili čerpanie a splácanie úveru. Listom zo dňa 23.8.1993 úpadca požiadal žalovaného o zrušenie predmetnej úverovej zmluvy z dôvodu plného uhradenia ku dňu 11.8.1993.

Dňa 26.7.1993 úpadca požiadal žalovaného o poskytnutie ďalšieho krátkodobého úveru vo výške 42 500 000 Sk (1 410 741,55 Eur) na úhradu zásob, strojov, zariadení a pohľadávok. K žiadosti priložil podnikateľský zámer a návrh na povolenie úveru, v ktorom navrhol zaručenie vo forme záložného práva na nehnuteľnosti - pozemok v Z. a pavilón predaja áut, ako i záložného práva na zásoby automobilov, náhradných dielov, hmotného investičného majetku, technologické vybavenie haly predaja áut. Dňa 10.8.1993 žalovaný a úpadca uzavreli úverovú zmluvu č. 198 K 93. Jednou z podmienok čerpania úveru bolo predloženie listov vlastníctva s vyznačením záložného práva v prospech žalovaného na pavilón predaja áut a pozemok nachádzajúci sa v Z.. V čl. IV predmetnej zmluvy bola dohodnutá garancia návratnosti úveru záložnou zmluvou č. 198 K 93/B na hnutel'ný majetok úpadcu a záložnými zmluvami č. 198 K 93/ 614 K 92 a 198 K 93/A na nehnuteľný majetok úpadcu.

Následne dňa 15.10.1993 požiadal úpadca o úver na hmotný investičný majetok, pričom záložné právo malo byť zriadené na nehnuteľný majetok úpadcu. Úverová zmluva č. 5001 bola uzatvorená dňa 20.10.1993.

Ďalší úver bol úpadcovi poskytnutý úverovou zmluvou č. 45003, a to na základe jeho žiadosti o krátkodobý preklenovací úver zo dňa 1.11.1993, ktorého účelom bola oprava pavilónu predaja áut poškodeného požiarom. Úpadca navrhol ručenie formou vinkulácie poisťných zmlúv č. 80-1045817-2 a 80-1042142-3 v poisťovni K. zo dňa 11.8.1993, na základe ktorých mala poisťovňa poukázať finančné prostriedky z likvidácie poisťnej udalosti v prospech úverového účtu do 15 dní od ukončenia šetrenia.

Dňa 12.1.1994 uzatvoril žalovaný s úpadcom záložné zmluvy č. 5001 a č. 45003/A. Predmet záložnej zmluvy č. 5001 spočíval v zriadení záložného práva záložným veriteľom, t. j. žalovaným, na zaručenie úverov poskytnutých žalovaným v celkovej výške 74 403 000 Sk (2 469 727,15 Eur) podľa úverových zmlúv č. 198 K 93, č. 5001 a č. 45003. Záložné právo sa zriadilo na nehnuteľný majetok úpadcu vo výške 49 028 047 Sk (1 627 433,01 Eur),

vedený na LV č. X a č. X, tzn. na pavilón predaja áut a nehnuteľnosť, nachádzajúcu sa v kat. území Z..

Záložnou zmluvou č. 45003/A sa rovnako zriadilo záložné právo na zaručenie úverov z úverových zmlúv č. 198 K 93, č. 5001 a č. 45003 v celkovej výške 74 403 000 Sk (2 469 727,15 Eur). Úpadca založil svoj drobný hmotný investičný majetok, špecifikovaný v desiatich záložných listoch tvoriacich prílohy zmluvy, vo výške 648 361,88 Sk (21 521,67 €).

Poslednou spornou záložnou zmluvou č. 45003/B zo dňa 3.6.1994 založil úpadca, za účelom zaručenia úverov z úverových zmlúv č. 198 K 93, č. 5001 a č. 45003 v celkovej výške 74 403 000 Sk (2 469 727,15 Eur), svoj hnutel'ný majetok vo výške 47 588 766 Sk (1 579 657,64 Eur), ktorý konkretizoval v prílohách zmluvy.

Mestský súd v Bratislave uznesením zo dňa 2.5.1995, č. k. 38 K 94/94-81 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka F., spol. s r. o.

Odvolačí súd v rámci odvolacieho konania najprv skúmal splnenie podmienky lehoty na podanie tzv. odporovacej žaloby. Nakoľko odporovateľné právne úkony boli úpadcom urobené dňa 12.1.1994 a 3.6.1994, pričom konkurz na majetok úpadcu Mestský súd v Bratislave vyhlásil dňa 2.5.1995, možno zákonnú lehotu považovať za splnenú.

Splnenie ostatných zákonných podmienok nebolo v konaní na súde prvého stupňa preukázané.

V zmysle ust. § 15 ZKV možno právnomu úkonu odporovať len za predpokladu, že dlžník, t. j. úpadca, mal úmysel daným právnym úkonom ukrátiť svojho veriteľa a tento úmysel musel byť druhej strane známy. V danom spore, s poukazom na dôvody rozhodnutia dovolacieho súdu, úmysel o ukrátenie veriteľov preukázaný nebol. Svedecká výpoveď štatutárneho zástupcu úpadcu preukázala iba vedomosť úpadcu o ďalších veriteľoch, avšak svedok počas celého konania nevypovedal, že mal v úmysle uprednostniť žalovaného a tým ukrátiť ostatných veriteľov. Na pojednávaní konanom dňa 15.11.2004 svedok uviedol, že úver poskytnutý úverovou zmluvou zo dňa 10.8.1993 vo výške 42 500 000 Sk (1 410 741,55 Eur) slúžil na splatenie predchádzajúcich úverov, t. j. z roku 1992, čo by vylučovalo úmysel ukrátiť veriteľov, naopak uvedené svedčí skôr o úmysle uspokojiť veriteľa založených vecí.

Zo skutočnosti, že dlžník má dlhy a tým aj veriteľov a na splatenie dlhov uzavrie úverovú zmluvu, pričom následne zabezpečí svoj majetok v prospech splatenia dlhu, nemožno vyvodit' záver, že má v úmysle ukrátiť ostatných veriteľov, skôr, že má úmysel ich z takto získaných prostriedkov uspokojiť.

Prvostupňový súd mal vedomosť žalovaného o úpadcovom úmyselnom konaní za preukázanú, keďže žalovaný vedel o úpadku úpadcu, o množstve veriteľov, ako i o skutočnosti, že bol založený celý majetok úpadcu. S takýmto záverom nemožno súhlasiť, pretože z vykonaného dokazovania, ako i z obsahu spisu priamo nevyplýva, že žalovaný mal informácie o úpadku úpadcu, resp. že v čase uzatvárania záložných zmlúv sa spoločnosť F., spol. s r. o. nachádzala v úpadku. Uvedené nepreukazujú ani uzavreté úverové zmluvy a na ne nadväzujúce záložné zmluvy, nakoľko úpadca žiadal o poskytnutie finančných prostriedkov na nákup nehnuteľností, automobilov, zásob, hmotného investičného majetku, prípadne na opravu požiarom zničeného pavilónu predaja áut. Len v rámci úverovej zmluvy č. 198 K 93 bol úver poskytnutý okrem iného aj na úhradu pohľadávok. V prospech nevedomosti žalovaného svedčí aj priaznivý podnikateľský plán prikladaný k jednotlivým žiadam o úver. Súčasne preúverovanie skôr poskytnutých úverov je bežnou bankovou praxou, z ktorej nevyplýva, že klient banky je v úpadku. Vychádzajúc z praxe bánk poskytujúcich úver, banka zhodnotí „bonitu“ klienta, ktorému poskytuje úver vopred a pokiaľ by vzhľadla klienta ako nevyhovujúceho, neschopného v budúcnosti dlh splniť, úver by nebol schválený a poskytnutý. Ani žiadosti o odklady splátok, ani o zmenu úveru z krátkodobého na dlhodobý, nie sú ukazovateľom o klientovej finančnej situácii, keďže ich povoľovanie je taktiež bežnou bankovou praxou. Zároveň z listu zo dňa 11.10.1993, v ktorom úpadca žiada o odklad splátky úveru zo dňa 20.10.1992, nevyplýva, že by sa úpadca nachádzal v zlej hospodárskej situácii, ale len že predaj áut bol v súvislosti s legislatívnymi zmenami po vzniku Slovenskej republiky a predchádzajúcimi letnými mesiacmi komplikovanejší, pričom výnosy z predaja boli použité na výstavbu nového predajného pavilónu.

Dokument, z ktorého možno usúdiť, že úpadca žalovaného oboznámil so svojim nepriaznivým finančným stavom, je záznam z rokovania medzi úpadcom a žalovaným. Nakoľko sa stretnutie uskutočnilo dňa 25.5.1994, t. j. až po uzatvorení záložných zmlúv č. 5001 a č. 45003/A, sú informácie o zlej hospodárskej situácii vo vzťahu k preukázaniu vedomosti žalovaného o úmysle ukrátiť veriteľov irelevantné.

Žalobca vo vyjadrení zo dňa 10.3.2005 poukázal na list žalovaného zo dňa 14.10.1994, ktorý považuje za dôkaz o vedomosti žalovaného o zlom hospodárskom stave úpadcu už v čase uzavierania úverových zmlúv, keďže v liste je uvedené: „Úvery poskytnuté Vašej spoločnosti v priebehu 3. a 4. štvrťroka 1993 boli rovnako prísne a účelové a mali za cieľ oživiť činnosť firmy paralizovanú viacerými objektívnymi a subjektívnymi skutočnosťami.“ Ani uvedené však nemožno považovať za preukázanie, že úpadca sa v danom čase nachádzal v úpadku a žalovaný detailne poznal jeho situáciu. Ako vyplýva z uvedenej vety, úvery boli účelové, tzn. že mali byť použité len na účely, na ktoré boli poskytnuté, napr. nákup automobilov, hmotného investičného majetku, opravu zničenej haly. Žalovaný poskytol úver na oživenie činnosti firmy z dôvodu pomoci pri obnove požiarom zničeného pavilónu predaja áut a nie kvôli platobnej neschopnosti úpadcu.

Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že väčšinu majetku nadobudol úpadca na základe finančných prostriedkov z úverových zmlúv.

Nakoľko žalovaný mal úver z roku 1992 zabezpečený záložnou zmluvou na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom zálohu aj v záložných zmluvách k úverovým zmluvám z roku 1993, je časový úsek medzi uzatvorením úverových zmlúv a záložných zmlúv irelevantný. Záložnými zmluvami č. 45003/A a č. 45003/B bolo zabezpečenie rozšírené o drobný hmotný investičný majetok a hnutel'ný majetok.

Pokiaľ ide o samotné uzatváranie záložných zmlúv, z obsahu spisu odvolací súd zistil, že úpadca sám v žiadostiach o poskytnutie úveru, resp. v návrhu na povolenie úveru žalovanému ponúkol zabezpečenie vo forme nehnuteľností, zásob automobilov, náhradných dielov, hmotného investičného majetku, technologického vybavenia haly predaja áut. Z uvedeného dôvodu nemohol vziať odvolací súd do úvahy výpoveď svedka o tlaku pri uzatváraní sporných záložných zmlúv a jeho výpoveď zhodnotil ako zaujatú.

Z vykonaného dokazovania ani z obsahu spisu odvolací súd nemá za preukázané splnenie zákonných podmienok, ktoré sa vyžadujú na úspešné uplatnenie odporovateľnosti právnych úkonov. Súčasne žalobca v konaní neprodukoval dôkazy, pričom súd prvého stupňa ani odvolací súd nemôžu jeho povinnosť nahrádzať.

Nakoľko prvostupňovým súdom uskutočnené dokazovanie a jeho výsledok nekorešponduje s právnym názorom vyjadreným v rozsudku zo dňa 16.1.2006, č. k.

76 Cb 183/99-378, je potrebné v opätovnom konaní pred súdom prvého stupňa ich zosúladienie, prípadne vykonanie ďalšieho dokazovania o otázkach, či v čase uzatvárania sporných záložných zmlúv bola spoločnosť F., spol. s r. o. v úpadku; ak spoločnosť bola v úpadku, či úpadca dbal aj na záujmy ostatných veriteľov alebo len na záujmy žalovaného a či žalovaný o týchto skutočnostiach vedel.

Z dôvodu, že výsledok vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa je v rozpore s jeho vysloveným právnym názorom, odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvého stupňa doplní dokazovanie v naznačenom smere a vo veci samej znovu rozhodne.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.

V Bratislave 24. marca 2010

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.